

Dar Günün Ömrü Kısa Olur

– Birsen İNAL · 03 Nisan 2020

"Dar günün ömrü kısa olur." derdi büyüklerimiz. Umarım öyle olur ve kısa zamanda yine büyüklerimizin dediği gibi "d'ef-ûl bela" olur gider şu korona mıdır morona mıdır nedir tüm dünyayı korku tüneli gibi evlere tıkan gözle görülmeyen gizli ve inatçı can alıcı düşmanımız.

Değerli okurlarımız, söze biraz esprili bir şekilde başladım ama durum hiç de küçümsenmeyecek ölçüde hem ciddi hem de sıkıntılı. Hem sağlık hem de ekonomik açıdan.

Sabahleyin gözlerimi güneşli bir güne açtım içim kıpır kıpır oldu birden. Hemen eşofmanlarımı giyerek günlerdir camdan baktığımda bana gel gel eden bizim evin yan tarafındaki yemyeşil tarlaların arasında dolaşmak, koşmak, doğayla kucaklaşmak geldi. Cidden çok özlemişim çünkü 14 Marttan beridir deyim yerindeyse burnumu bile dışarı çıkarmadım. Ama hemen polis anonsuyla kendime geldim, "Hayır Birsen, çıkma! Buna hakkın yok, kendin için değilse bile sevdiklerin için evde kal!" iç sesime uyararak dizimi kırdım evde oturdum. Şaka bir yana ama cidden süreç, korkunç bir süreç. Ölen ölüp gidiyor ardında yakın temas içinde bulunduğu herkesi can korkusuyla büyük bir kaosa gark ederek. Ölüm demişken, yine büyüklerimiz derdi ya "ölümün de hayırlısı" aynen öyle. Bu illetle ölmek de çok zor. Ölünce alışageldiğimiz bir takım ritüellerin hiç biri uygulanmadan bir torbaya konularak yakınlarımızın bile bilmediği bir çukura gömüleceğiz. Dahası da diyelim bu beladan biz yakayı yırttık, kurtulduk. Allah korusun da bir yakınımızı kaybettik. Yakınımızın başında Fatiha okuyacağımız bir mezarı bile olmayacak. Durum bu kadar vahim iken lütfen sevdiklerimiz için uyarılara kulak verip gerekmedikçe dışarı çıkmayalım n'olur!

Diyeceksiniz ki evde kal demek kolay ama eve ekmek gerek. Evet çok haklısınız. Ama ekmek getirecek teknelerde yok, hepsi kapalı. Günlerdir düşünüp duruyorum. Gündelik çalışıp eve ekmek götürümler şimdi ne yapıyor? Geçen gün arkadaşım hal hatırımı sormak için beni aradı. Hasbıhal olurken söz ev işlerinde bize yardımcı olan kadınlardan açıldı. İkimizde ağlamaklı bir şekilde şimdi ne yapacaklar zavallılar derken, bana bir şey anlattı. Öğretmen olan gelini okullar tatil olduğu için evde. Bu nedenle yardımcı kadına gelmemesini söylemiş. Ardından yardımcı kadın hemen arkadaşımı aramış, "N'olur geleyim çünkü sizlerden aldığım parayla dört nüfusa ekmek götürüyorum. Geleyim isterseniz her zaman verdiğinizin yarısı kadar verin..." Tabii ki arkadaşım, "He ana qurban, gelecaısan vî, nasıl gelmiyesen? Ama sen gelme, araba gönderecağam, seni getirsinler, işin bitince de bahan gel, senin paranî ben verecağam." demiş... Aslında sorun para değil, gelin evdeyim düşüncesiyle böyle davranmış ama yardımcı kadın da ekmek kaygısıyla 'aman' etmiş... Bu sadece küçük bir örnek. Restoran işçileri mi, mağaza çalışanları mı, seyyar satıcılar mı, şoförler mi, küçük esnaflar mı, borç batağında boğulmak üzere olan işletmeciler mi, ücretli öğretmenler mi, özel sektör çalışanları mı, kiracıları mı kimi söyleyeyim kim söylemeyeyim bilmiyorum ki...

Biraz da şu musibet virus öncesine gidelim mi?

Dünya kurulduğu günden bu güne bizler bir arada yaşıyorduk. Kimimiz büyüklerimizle beraber kimimiz

de çekirdek aile olarak. Okuduk, mimar olduk, mühendis olduk. Projeler çizdik. Şu anda sokaklarına dolaşmaya hasret kaldığımız birbirinden görkemli şehirler kurduk. Makine, uçak, gemi mühendisleri olduk. Bugün kullanamadığımız, dünyayı hatta uzayı avuçlarımızın içine aldığımız muazzam ulaşım araçları yaptık. Bu araçlara bindiğimiz zaman dünya küçük diyorduk ama bugün komşu kente gidemiyoruz. Kimimiz ülke içindeki kimimiz ülke dışındaki yakınlarımıza hasret kaldık. Kavuşma kaygısıyla gün sayıyoruz belirsizliğe doğru. Avuçlarımızı açarak niyazda bulunduğumuz camiler, mabetler yaptık bugün bomboş olan. Görünmeyen bir güç bir mikrop; vazgeçemediğimiz, Avm'lerden, sinemalardan, tiyatro salonlarından, plazalardan, parklardan, sahillerden, güzellik salonlarından, düğün salonlarından apar topar uzaklaştırdı hatta kovdu bizi. Yaşam korkusuyla uzaklaştık her şeyden. Kendi izolemizi kendimiz yaparak kapandık evlerimize. Kimimiz ultra lüks havuzlu villalarımızda parayla rehin aldığımız çocuk bakıcımız ve yardımcımızla, kimimiz 150-100 metre karelik dairelerimizde, kimimiz de sosyal mesafeyi koruyarak bir göz odada...

İşte böyle değerli okurlar. Bir virus geldi ve bizi acz etti her şeyden. Meğerse kibirlendiğimiz, egomuzu ön planda tuttuğumuz yaşamımız bir pamuk ipliğine bağlıymış. Dilerim başlarken dediğim gibi; dar günün ömrü kısa olur...

Sağlıkla, huzurla ve mutlulukla...